

Arrest

nr. 154 434 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. ENGELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 19 maart 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij de zorgen op zich heeft genomen van van zieke dochter, die een medische behandeling ondergaat. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het medisch attest blijkt dat mevrouw [A.A.] zelf vragende partij was dat haar moeder, die normaal in Turkije resideert, als noodzakelijke familiehelp bij het gezin hier in België inwoont.

De behandelende arts spreekt zichzelf niet uit over mantelzorg. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw een beroep doen op andere familieleden of diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België.

Het gegeven dat de kleinkinderen een bijzondere band hebben ontwikkeld met hun grootmoeder, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

1.3. Op 19 maart 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum “.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig opwerpen dat de twee bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten omdat ze niet verknocht zijn. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). In casu is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet is geschaad. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou bovendien een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 EVRM, wat strijdig is met artikel 13 EVRM (cf. punt 2.2).

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden verworpen.

2.2. Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Deze grief dient door de Raad te worden onderzocht en verwerende partij kan in haar nota niet dienstig vooruit lopen op dit onderzoek om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

De tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van *“het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling”*.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: “ wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.” (L.P. SUETENS, “Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1981, (81) 87.)

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de procedure niet volgens de reguliere procedure in het herkomstland te volgen.

Verzoekster motiveerde haar aanvraag om de procedure houdende de machtiging tot verblijf vanuit België te voeren als volgt:

Verzoekster is naar België afgereisd met een geldig reisvisum om tijdelijk in te staan voor de zorg van haar zieke dochter gezien zij een zware operatie onderging in december 2013.

Daar echter in maart 2014 de zieke dochter bestralingen diende te ondergaan met radioactief jood, diende verzoekster haar verblijf te verlengen. Haar visum werd hierop meermaals verlengd, en dit tot 06.09.2014.

Op onbegrijpelijke wijze werd echter een bevel uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 10.07.2014. Uit stuk 4, de beslissing van DVZ volgt dat het bevel onmiddellijk verlengd mag worden tot 06.09.2014.

Dit bevel brengt echter met zich mee dat verzoekster geen verdere verlenging wegens humanitaire redenen kon aanvragen.

Bovendien is de gezondheidssituatie van de dochter, tegen de verwachtingen in, niet gestabiliseerd, waardoor een tijdelijke visum niet de nodige soelaas zal bieden een de morele verplichting van

verzoekster om haar dochter in deze moeilijke tijden te steunen en te verzorgen, zodat zij met huidig verzoek haar verblijf wenst te regulariseren.

Een terugkeer naar Turkije om aldaar een nieuwe aanvraag te doen is voor verzoekster niet mogelijk, gezien haar dochter op permanente wijze de noodzakelijke zorg van verzoekster behoeft, zowel voor haarzelf als voor haar twee kleine kinderen van 3 en 5 jaar oud.

Verwerende partij stelt eenvoudigweg dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De houding van verwerende partij is allesbehalve redelijk wanneer zij stelt dat er niet kan worden afgeleid uit de attesten dat de dochter van verzoekster zorgbehoevend zou zijn, en zelfs indien er sprake zou zijn van mantelzorg, de dochter zich zou kunnen wenden andere familieleden of diensten in afwachting van de terugkeer van verzoekster.

De dochter van verzoekster is slechts 37 jaar en heeft twee jonge kinderen. Naast haar fysieke verzwakte toestand, is zij mentaal volledig afhankelijk van de steun van haar moeder.

Zowel de dochter, als haar kleine kinderen vinden hun steun en hulp bij verzoekster.

Verzoekster staat haar dochter en haar gezin permanent bij.

Verzoekster merkt op dat haar dochter geen andere familieleden heeft, noch in België, noch in Turkije, die voor haar verzorging zouden kunnen instaan.

Indien verweerster stuk 9 op behoorlijke wijze had onderzocht, zou ook zij tot de vaststelling gekomen zijn dat verzoekster twee kinderen had, nl. haar dochter in België, en haar zoon Aydin.

De vader van haar kinderen is slechts enkele jaren na de geboorte overgegaan tot de erkenning van zijn buitenechtelijke kinderen.

De vader van haar kinderen is thans overleden.

Ook haar zoon [A.] is overleden.

Haar zoon leed eveneens aan kanker, zoals de dochter van verzoekster. Hij is de strijd tegen zijn ziekte verloren in 2007, zoals ook mag blijken uit de gegevens vermeld op de attesten van de burgerlijke stand.

Verzoekster heeft aldus reeds een kind verloren aan kanker. Zij wenst dan ook haar dochter met al haar mogelijkheden bij te staan in de strijd tegen deze ziekte.

De dochter van verzoekster dient nog steeds op regelmatige wijze behandelingen te ondergaan, waardoor ze dagenlang niet kan instaan voor de verzorging van haar kinderen.

De dochter kan op geen enkele andere steun rekenen. Om haar kinderen toe te vertrouwen aan derden is ze niet mentaal sterk genoeg.

Van een redelijk bestuur kan worden verwacht dat zij blijk geeft van enige inlevingsvermogen, hetgeen in de huidige bestreden beslissing duidelijk ontbreekt.

Dat verweerster ten onrechte van oordeel is dat de prangende situatie waarin verzoekster en haar dochter verkeren, geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Inzake de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten wijst verzoekster op de supra geciteerde voorgeschiedenis. Aan verzoekster werd het onmogelijk gemaakt om haar visum te verlengen, waardoor zij in de huidige situatie is beland. Dat een redelijk bestuur, rekening houdend met de feiten die voorgegaan zijn aan het bevel, niet tot eenzelfde beslissing zou zijn gekomen.

Dat het middel dan ook gegrond is.”

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Er is de Raad geen beginsel van behoorlijke dossierbehandeling bekend. De Raad neemt redelijk-erwijze aan dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of een vreemdeling, die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfs-machtiging kan worden toegekend in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris, zoals verzoekster zelf stelt in haar verzoekschrift, na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegheid.

3.5. In casu werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de redenen die zij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid die in deze een grote discretionaire bevoegdheid heeft. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.7. Verzoekster kan gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij “*eenvoudigweg*” stelt dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

3.8. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster onder het kopje “2.2. *Buitengewone omstandigheden*” de medische situatie schetst van haar dochter en aanvoert dat een tijdelijk verblijf niet volstaat om haar dochter, die moeder is van twee jonge kinderen, te kunnen bijstaan. Vervolgens besluit ze: “*Een terugkeer naar Turkije om aldaar een nieuwe aanvraag te doen is voor verzoekster niet mogelijk, gezien haar dochter op permanente wijze de noodzakelijke zorg van verzoekster behoeft, zowel voor haarzelf als voor haar twee kleine kinderen van 3 en 5 jaar oud.*”

3.9. In stuk 5 gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, dat een schrijven bevat, afgedrukt op 4 december 2014 door dr. L.M., die verzoekster omschrijft als de behandelende geneesheer van haar dochter, kan het volgende worden gelezen: “*Op heden kampt patiënte nog met persisterende pijnklachten in de schouder, asthenie en instabiliteit, waarvoor zij vragende partij is dat haar moeder, die normaal in Turkije resideert, als noodzakelijke familiehelp bij het gezin hier in België inwoont*”.

3.10. Gelet op het gestelde in punt 3.9. is de beoordeling van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing “*Betrokkene beweert dat zij de zorgen op zich heeft genomen van van zieke dochter, die een medische behandeling ondergaat. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het medisch attest blijkt dat mevrouw [A.A.] zelf vragende partij was dat haar moeder, die normaal in Turkije resideert, als noodzakelijke familiehelp bij het gezin hier in België inwoont. De behandelende arts spreekt zichzelf niet uit over mantelzorg, Indien dit echter toch*”

zou blijken, kan mevrouw een beroep doen op andere familieleden of diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België". deugdelijk en pertinent.

3.11. Verzoekster acht dit alles niet redelijk en somt de elementen op die haar zaak kenmerken en schetst haar volledige familiale situatie, maar de Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij de zorgen die verzoekster heeft opgenomen voor haar zieke dochter, niet beschouwt als een buitengewone omstandigheid bij gebrek aan een medisch attest of certificaat waarin een arts stelt dat de continue aanwezigheid van verzoekster als mantelzorger om medische redenen vereist is. Verzoekster toont niet aan dat haar schoonzoon naar wie ze in haar verzoekschrift verwijst mits bijstand van thuisverpleging niet tijdelijk kan instaan voor de ondersteuning van zijn echtgenote en hun kinderen totdat verzoekster een verblijfsmachtiging heeft verkregen in het land van oorsprong. Met haar bloot betoog dat haar dochter niet mentaal sterk genoeg is om haar kinderen toe te vertrouwen aan derden kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.12. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verwerende partij zich in het verleden reeds op redelijke wijze heeft opgesteld ten aanzien van verzoekster. Immers blijkt dat verzoeksters visum tot tweemaal toe verlengd werd, een eerste maal tot 15 april 2014 en een tweede maal tot 15 juni 2014. Op 10 juli 2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen waarvan de uitvoeringstermijn verlengd werd tot 6 september 2014. Verzoeksters bewering "Aan verzoekster werd het onmogelijk gemaakt om haar visum te verlengen, waardoor zij in de huidige situatie is beland", mist dan ook feitelijke grondslag. Met haar betoog "Dat een redelijk bestuur, rekening houdend met de feiten die voorgegaan zijn aan het bevel, niet tot eenzelfde beslissing zou zijn gekomen" doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat ze op illegale wijze in het Rijk verblijft.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissing inzake de onontvankelijkverklaring van de aanvraag alsmede het bevel om het grondgebied te verlaten tevens een schending van het recht op privéleven inhouden, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit art. 8 EVRM volgt tevens dat een ieder het recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, voor verzoekster het recht om haar familiale banden met haar dochter en kleinkinderen te onderhouden.

Naast de noodzakelijke hulp die de dochter van verzoekster behoeft, hebben ook de kleinkinderen een bijzondere band ontwikkeld met hun grootmoeder, die de kinderen heeft opgevangen gedurende de zware behandelingskuur (met radioactief jood) van hun moeder, en de nog zwaardere revalidatie nadien.

Het feit dat verzoekster instaat voor de verzorging van haar kinderen, geeft haar de kracht en hoop om zich sterk te houden in haar gevecht.

Indien verzoekster haar verblijf niet geregulariseerd ziet, en gedwongen zal worden het grondgebied te verlaten, maakt dit een grove schending uit van het art. 8 EVRM,

Verzoekster haar aanvraag 9bis in haar land van herkomst laten volgen, zou een ernstige schending inhouden op het art. 8 EVRM, nu zij de enige steun is voor haar zieke dochter en haar kleinkinderen, die hun oma als tweede mama zien.

Verwerende partij die stelt dat een tijdelijke verwijdering geen schending van het art. 8 EVRM zou inhouden, kan niet ernstig voorhouden dat de tijdelijke verwijdering die een lange periode kan bestrijken, opweegt tegen het risico inzake de schending van de gezins- en familiale belangen in hoofde van verzoekster, haar dochter en kleinkinderen.

In hoofde van verzoekster bestaan geen redenen om af te wijken van de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt.

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.”

3.14. De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

3.15. In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoekster een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er haar door de bestreden beslissingen geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoont, quod non in casu.

3.16. Voor zover kan worden aanvaard dat verzoekster met haar dochter en kleinkinderen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet in concreto aantoont dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin

bestaan om in België een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in plaats van in het land van oorsprong, hoewel zij slechts van december 2013 tot 15 juni 2014 op legale wijze in het Rijk heeft verbleven in het kader van een verlengd visum kort verblijf, waarna zij op 10 juli 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt waarvan de uitvoeringstermijn na een verlenging afliep op 6 september 2014 en ze dus sedertdien op illegale wijze in het Rijk verblijft en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houden evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van België zoals de eerste bestreden beslissing reeds terecht opmerkt. Zij verhinderen niet de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging die ingediend wordt in het land van herkomst. Artikel 8 EVRM legt geen positieve verplichting op tot het aanvaarden van een in precair verblijf ontwikkeld familieleven als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook niet indien het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in het land van herkomst een verblijf voor onbepaalde duur in het land van herkomst met zich zou meebrengen. De elementen die verzoeksters zaak kenmerken zijn niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA